

Las Ratitas

La cabana embruixada

Estrella Polar

Las Ratitas

La cabana embruixada

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *La cabaña embrujada*

© del text: Itarte, 2023

© de les il·lustracions: Isabel Lozano, 2023

© de la traducció: Ariadna Ausió, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2023

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2023

ISBN: 978-84-1389-557-4

Dipòsit legal: B. 9.867-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agraim que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

—*Gisele!* —em va cridar la
Claudia des de la cuina.

—Què passa? —vaig contestar
mentre m'apujava la *cremallera*
de les botes.

—Em pots ajudar, sisplau? —em va demanar la meva germana.

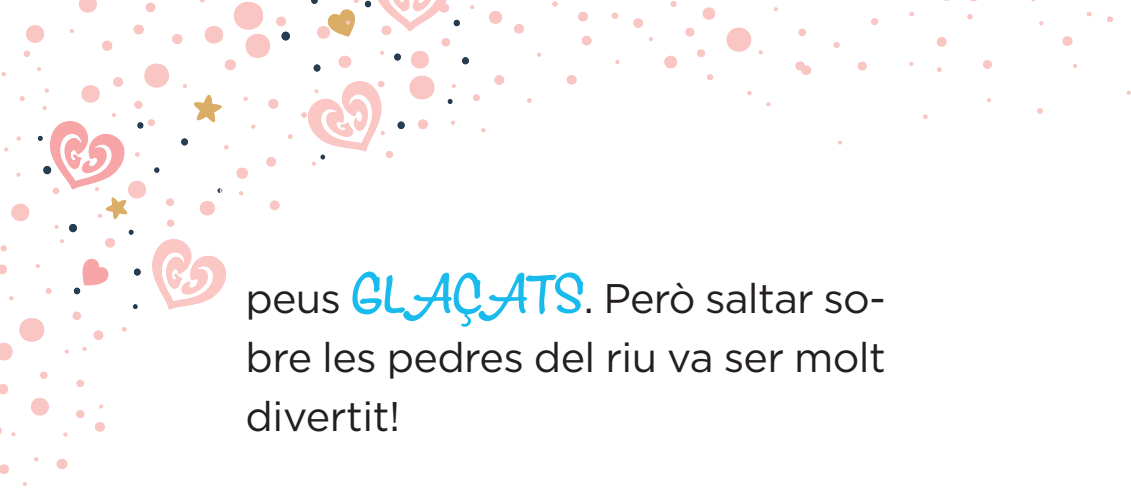
Ziiii!, va fer la cremallera.

—Entesos, ja vinc! —vaig exclamar posant-me dreta i contemplant les meves precioses **botes noves** al mirall de l'habitació.

Eren altes i *superbufones*, per fora resistents a l'aigua i per dins molt calentones, perquè estaven folrades amb una mena de vellut peludet i *suan*. El pare i la mare ens les havien comprat a la Claudia i a mi per anar d'excursió, perquè l'última vegada vam tornar amb els mitjons molls i els

peus **GLAÇATS**. Però saltar sobre les pedres del riu va ser molt divertit!

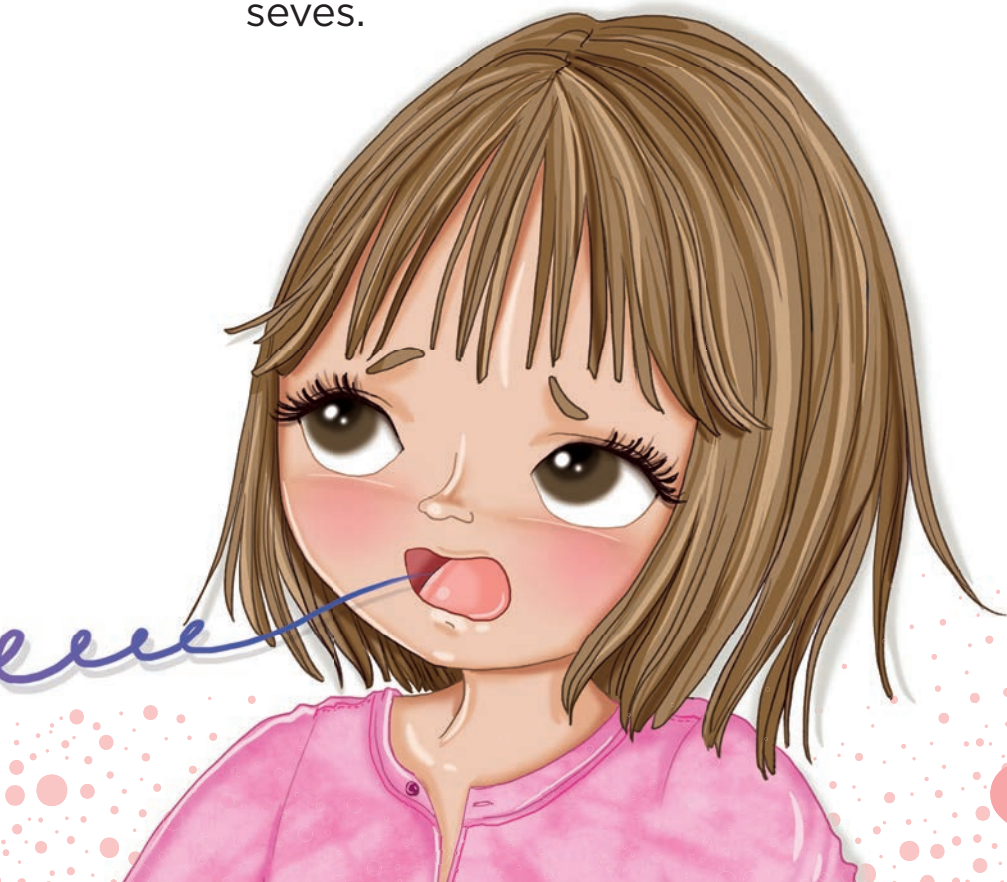
A la nostra família ens encanta anar d'excursió. Ens agrada molt el bosc, el riu, els arbres, les flors i els animalons... O sigui que va ser fàcil convèncer el papa i la mama que havíem de tornar al bosc per estrenar les botes.

—*Ciseseeeele!*—va cridar la Claudia amb tota la força dels seus pulmons.

Ciseseeeele

Vaig baixar l'escala fent ~~SALTIRONS~~
per comprovar que les botes se
m'ajustaven *perfectament* als
peus.

—Oi que són supercomodíssimes?
—vaig demanar a la meva
germana, que duia posades les
seves.

Però la *Claudia* estava molt concentrada intentant **TANCAR** la motxilla de les excursions i no em va respondre. Era evident que no ho aconseguiria... la motxilla estava a punt de rebentar!

—Què hi has **FICAT**? —li vaig demanar.

—**Bé**, hi he posat una cosa per si de cas —va respondre amb aire misteriós.

—Per si de cas **què?**

—Ja ho saps, Gisele, per si ens tornem a trobar una **fada** —va murmurar, mentre m’ensenyava el que es volia endur.

—Una **caseta de nines** amb llit i tot! —vaig dir, sorpresa—. No m’estranya que no tanqui la motxilla, Claudia... De debò et vols endur la caseta?

—A veure, si ens trobem una **fada** i resulta que no està amagada en una pedra, no creus que li agradarà tenir una caseta amb el seu llit per descansar en lloc que la posem a la nostra caixa dels **tresors**?

—Tens raó, segur que prefereix la **CASETA** —vaig respondre—. Però no és tan fàcil trobar fades. Pensa en la quantitat de vegades que hem anat d'excursió i només hem trobat una fada una vegada.

—*Enteeesos*—va dir la Clau-
dia, traient la caseta de la motxilla
i tancant-la sense cap problema.

Llavors va arribar la *mare*.

—*Esteu a punt?*—ens va de-
manar—. El pare i l'Alma ja són
al cotxe!

—**Sí!**—vam cridar nosaltres.

Ens vam passar el viatge jugant al **veig-veig**, però el pare veia coses molt estranyes que no podíem endevinar, com ara «alegria» o «cançó». Li vam dir que allò era fer trampa i ell va dir que no, que podia veure l'alegria de la nostra cara i també les notes de la cançó que cantava la Claudia. Li vam dir que era **IMPOSSIBLE** que les veiés, i ell va respondre que i tant que les veia, pel retrovisor. Vam riure molt discutint de quin **COLOR** eren les notes musicals i vam arribar al bosc en un moment.

Vam baixar del cotxe i la Clau-
dia, l'Alma i jo ens vam posar a
investigar, mentre la mare i el
pare buscaven *branquillons*
secs per a la llar de foc.

—*Va, que no m'atrapes!*—li vaig dir a la Claudia, arrencant a córrer entre els arbres.

—*I tant que t'atrapo!*—va respondre ella, seguint-me.

—**BUB!**—va lladrar l'Alma, anant darrere seu.

—**NO US ALLUNYEU!**—va cridar la mare.

Al cap d'una estona, vaig veure un forat estrany, mig amagat entre roques i molsa, i em vaig aturar.

—**ATRAPADA!**—va dir la Claudia quan va arribar al meu costat—. Oh, què és? Sembla una entrada *misteriosa*...

—No ho sé..., pot ser la casa d'una família de conills?

—M'encantaria conèixer una família de conills! Hi entrem?
—em va preguntar.

—D'ACORD!

La Claudia i jo ens vam ficar al forat, que era **LLARG** i **ESTRET** com un túnel. Vam cridar l'Alma, però no semblava interessada a entrar-hi i es va quedar ensu- mant les fulles. Nosaltres vam avançar uns passos i al final del túnel vam trobar... una cabana secreta!

